

ESENȚA ECONOMICĂ ȘI CONȚINUTUL ACTIVITĂȚII INVESTIȚIONALE A ÎNTREPRINDERII

Angela ȘESTACOVSCAIA

Catedra Finanțe și Bănci

The conception of investment activity is discussed in this article. The investment activity is treated as a managerial system, that has own object, subjects. There are some other elements in this system such as investment strategy, investment decision, investment cycle. Each of these elements is determined separately and some of them are represented in charts.

Dezvoltarea dinamică și eficientă a activității investiționale stă la baza funcționării stabile și echilibrate a economiei naționale. Proporțiile, structura, eficiența utilizării resurselor investiționale determină într-o mare măsură rezultatele activității la nivel micro- și macroeconomic, starea, perspectivele dezvoltării și competitivitatea economiei naționale.

În teoria financiară există mai multe definiții ale activității investiționale, dar ideea principală poate fi exprimată, considerăm, în modul următor:

Activitatea investițională este un ansamblu de acțiuni practice, efectuate de persoane juridice și fizice, precum și de stat, direcționate spre reproducția extinsă a capitalului pentru satisfacerea necesităților societății în baza utilizării valorilor patrimoniale și intelectuale în diferite proiecte – economice, comerciale, științifice, culturale, de binefacere, ale căror obiective nu se contrazic cu legislația Republicii Moldova.

Pentru a dezvolta activitatea investițională în țară, Guvernul Republicii Moldova a aprobat și implementează „Strategia de atragere a investițiilor și promovarea exporturilor pentru anii 2006-2015” [1].

Atenția statului acordată problemei privind dezvoltarea activității investiționale este condiționată de mai mulți factori ce au o importanță social-economică deosebită pentru o țară ce se află în curs de dezvoltare. La acești factori putem referi:

- finanțarea insuficientă a ramurilor de bază ale economiei naționale;
- necesitatea creării noilor locuri de muncă, în special în localitatea rurală a țării;
- diminuarea migrației forței de muncă, în special a tineretului;
- apropierea de spațiul comunității europene ce impune atingerea standardelor calității produselor, mărfurilor și serviciilor;
- soluționarea diferitelor probleme sociale, cum ar fi asigurarea medicală și asigurarea cu pensii demne.

Toate acestea impun revederea și perfecționarea teoriei privind activitatea investițională [2].

Având în vedere că nucleul economiei naționale îl constituie entitățile economice – producătoare de bunuri și prestatoare de servicii, menționăm importanța dezvoltării reușite a activității investiționale a întreprinderilor.

Activitatea investițională a întreprinderii reprezintă un obiect de cercetare în cadrul managementului investițional. În teoria managementului investițional există mai multe tratări ale categoriei economice „activitatea investițională a întreprinderii”.

Termenul economic „activitate investițională” are, în opinia unor autori, o tratare în sens larg și în sens restrâns. În sens larg, activitatea investițională este o activitate legată cu plasamentul mijloacelor în obiecte de investiții, având drept scop obținerea venitului (efectului) [3]. Abordarea acesteia în legislația autohtonă este similară cu tratarea investițiilor în sens larg.

Legea Republicii Moldova „Cu privire la investițiile în activitatea de întreprinzător” determină activitatea investițională ca una de efectuare a investiției și de desfășurare a activității de întreprinzător în legătură cu această investiție pentru a se obține venit [4].

La fel, în sens larg activitatea investițională este privită și de economiștii П.И.Вахрин și А.С.Нешитой, care determină activitatea investițională ca alocare a mijloacelor și efectuare a unor acțiuni practice pentru a obține venit și a atinge efect util [5]. O atenție specială acești autori acordă proceselor investiționale în construcție, deoarece construcția stă la baza reproducției mijloacelor fixe (construcții noi, reînnoirea tehnică, extinderea întreprinderii, creșterea capacității de producție).

În sens restrâns, Л.Л. Игоница definește activitatea investițională ca un proces de transformare a resurselor investiționale în plasamente [6]. Suntem de acord cu aceasta poziție, considerând că resursele economice ce pot fi puse la dispoziția investitorului nu reprezintă nici un interes economic până nu vor fi atrase într-o circulație cu scopul atingerii unor efecte pozitive în viitor – profit, creșterea eficienței activității economico-financiare, alte efecte cu caracter social, ecologic etc.

În teoria managementului investițional, pe lângă termenul „activitate investițională” frecvent se utilizează noțiunea „proces investițional”. Așa, economistul А.И. Зимин privește procesul investițional ca o serie de etape, acțiuni, proceduri și operațiuni consecutive în vederea realizării activității investiționale. Cu alte cuvinte, autorul consideră că procesul investițional este modul de realizare a măsurilor concrete ce se referă la conținutul activității investiționale [7].

În opinia profesorului И.А. Бланк, există o identificare a procesului investițional și a activității investiționale. Acest autor determină activitatea investițională a întreprinderii ca un proces de:

- a) identificare a resurselor investiționale necesare;
- b) selectare a obiectelor (instrumentelor) eficiente de investire;
- c) formare a unui program investițional, echilibrat conform parametrilor selectați;
- d) asigurarea realizării programului investițional [8].

Activitatea investițională a întreprinderii are niște caracteristici specifice.

În primul rând activitatea investițională este o forma principală de asigurare a creșterii activității operaționale a întreprinderii și este consacrată scopului și obiectivelor activității operaționale. Activitatea investițională va asigura creșterea profitului operațional în perioada de perspectivă prin două modalități: a) creșterea veniturilor operaționale în urma măririi producției și vânzărilor (deschiderea noilor filiale în procesul penetrării în alte piețe regionale; creșterea vânzărilor în urma investiției în noua producție etc.); b) micșorarea consumurilor specifice operaționale (înlocuirea utilajelor uzate fizic; înnoirea activelor materiale și nemateriale din cauza uzurii morale etc.).

În al doilea rând, formele și metodele activității investiționale depind într-o măsură mai mică de specificul ramural al întreprinderii decât activitatea operațională. Aceasta se lămurește prin faptul că activitatea investițională se realizează în majoritatea cazurilor prin intermediul pieței financiare, pentru care segmentarea ramurală nu contează, pe când activitatea operațională se desfășoară în anumite limite ale segmentelor ramurale ale pieței de mărfuri și se caracterizează prin anumit specific al ciclului operațional.

În al treilea rând, proporțiile activității investiționale diferă de la o perioadă la alta. Ciclicitatea dezvoltării activității investiționale se determină de un șir de condiții:

- necesitatea acumulării prealabile a resurselor financiare pentru lansarea proiectelor investiționale;
- utilizarea condițiilor externe favorabile pentru realizarea activității investiționale (climatul investițional);
- caracterul de formare treptată a condițiilor interne pentru efectuarea investițiilor. Capitalul fix format la întreprindere are rezerve de creștere a utilizării sale productive până la o limită. Creșterea activității investiționale la atingerea acestei limite necesită o nouă sporire a capitalului fix.

În al patrulea rând, profitul investițional al întreprinderii (precum și alte efecte în urma investițiilor) în procesul activității investiționale se formează cu o întârziere semnificativă. Aceasta înseamnă că din momentul alocării resurselor investiționale și până la obținerea profitului trece o perioadă destul de lungă de timp, ce determină caracterul îndelungat ale acestor alocări. Diferențierea proporțiilor de întârziere depinde de forma în care decurge procesul investițional. Se cunoaște o decurgere consecutivă, una paralelă și în intervaluri. Dacă activitatea investițională se realizează în formă consecutivă, profitul investițional se formează imediat după finisarea alocării resurselor. De exemplu: s-au investit bani în construcția unui obiect, care a fost vândut imediat după darea în exploatare la un preț care a asigurat profit.

În cazul decurgerii procesului investițional în formă paralelă, profitul poate fi format până la finisarea alocării capitalului. De exemplu: achitarea finală a clienților pentru spațiul locativ în avans.

Dacă proiectul de investiție se realizează în intervaluri, atunci între momentul final de plasare a banilor și obținerea profitului există o perioadă de timp. De exemplu: în fitotehnie, în creșterea plantațiilor multianuale, în producția vinurilor de marcă și a divinurilor.

În al cincilea rând, activitatea investițională formează fluxuri de numerar specific ce diferă substanțial în funcție de direcționarea sa în unele perioade. De regulă, la etapele inițiale ale proceselor de realizare a proiectelor

investiționale predomină fluxurile de numerar negative, a căror valoare se micșorează pe măsura derulării proiectului. Dar, fluxurile de numerar pozitive pot să apară mai târziu, și valorile lor pot să fie inegale pe parcursul realizării proiectului investițional.

În al șaselea rând, activitatea investițională se asociază cu anumite riscuri, generalizate în categoria riscul investițional. Gradul riscului investițional depășește, de regulă, gradul riscului operațional (comercial), deoarece riscul „catastrofal” (pierderea capitalului) are o probabilitate mai mare de apariție în procesul activității investiționale decât în activitatea operațională.

În al șaptelea rând, un indicator important al activității investiționale, ce caracterizează ritmurile dezvoltării economice a întreprinderii, este valoarea investițiilor nete. Investițiile nete reprezintă valoarea totală a investițiilor micșorată cu suma uzurii activelor în perioada respectivă. Dacă investițiile nete constituie o valoare negativă, aceasta vorbește despre micșorarea potențialului productiv al întreprinderii. Dacă investițiile nete sunt egale cu 0, aceasta înseamnă lipsa creșterii economice și lipsa bazei pentru formarea profitului, deoarece potențialul de producție al întreprinderii rămâne nemodificat. Iar dacă investițiile nete reprezintă o valoare pozitivă, aceasta înseamnă că se va asigura o reproducție lărgită a capitalului operațional fix și creșterea bazei pentru formarea profitului [9].

Activitatea investițională a întreprinderii ca proces se desfășoară în două etape. La prima etapă are loc alocarea resurselor investiționale în proiecte selectate și aprobate de managerii financiari ai întreprinderii. Etapa a doua prevede recuperarea cheltuielilor efectuate și obținerea venitului în urma investițiilor. A doua etapă se caracterizează prin interconexiunea celor două componente, obligatorii oricărei activități economice – cheltuieli și efect economic. Esența economică a activității investiționale constă în unitatea proceselor de alocare a resurselor și de obținere a venitului în viitor [10, 11].

Alocarea capitalurilor în sectoarele economiei reale cu scopul organizării producției și recuperării cheltuielilor se realizează printr-un circuit individual al mijloacelor de producție și, respectiv, prin schimbul consecutiv al formelor valorice. Circuitul acesta rezultă în noi produse, care aduc creșterea valorii capitalului, adică venit.

Activitatea investițională este o condiție necesară a circuitului individual al activelor în cadrul entității economice. La rândul său, activitatea de producție formează premise pentru noi investiții. Din acest punct de vedere, considerăm că orice activitate economică include procese de două tipuri: de producție și investiționale. Între aceste două laturi ale activității economice există o interconexiune obiectivă.

Activitatea investițională a întreprinderii poate fi privită și ca un sistem de gestiune, deoarece se desfășoară în baza deciziilor manageriale. În această ordine de idei, vom determina elementele componente ale acestui sistem:

- obiectul activității investiționale;
- subiecții activității investiționale;
- strategia investițională;
- deciziile investiționale;
- politica investițională;
- proiectarea investițională;
- ciclul investițional.

Obiectul activității investiționale are o dublă semnificație [12]. Pe de o parte, obiectul este prezentat de resurse investiționale, adică de o parte neutilizată din venitul obținut anterior. În calitate de resurse investiționale identificăm mijloacele bănești, activele materiale, activele nemateriale, titlurile de valoare. Pe de alta parte, obiectul activității investiționale se manifestă prin alocări de capital în diverse obiecte de activitate de întreprinzător, generatoare de creștere a capitalurilor.

Întreprinderile pot să plaseze capital în active pe termen lung, în active curente, titluri de valoare, depozite bancare, active nemateriale.

Există și viziuni mai generale. Economistii И.А.Бузова, Г.А.Маховикова și В.В.Терехова tratează obiectul activității investiționale ca fiind orice obiect de activitate de întreprinzător în care se fac investiții [13].

În lucrările lui Н.И.Лахметкина obiectele activității investiționale sunt numite „mărfuri investiționale”. Mărfurile investiționale, spre deosebire de cele de consum, se utilizează în diferite sfere ale activității economice cu scopul obținerii venitului în perspectivă [14].

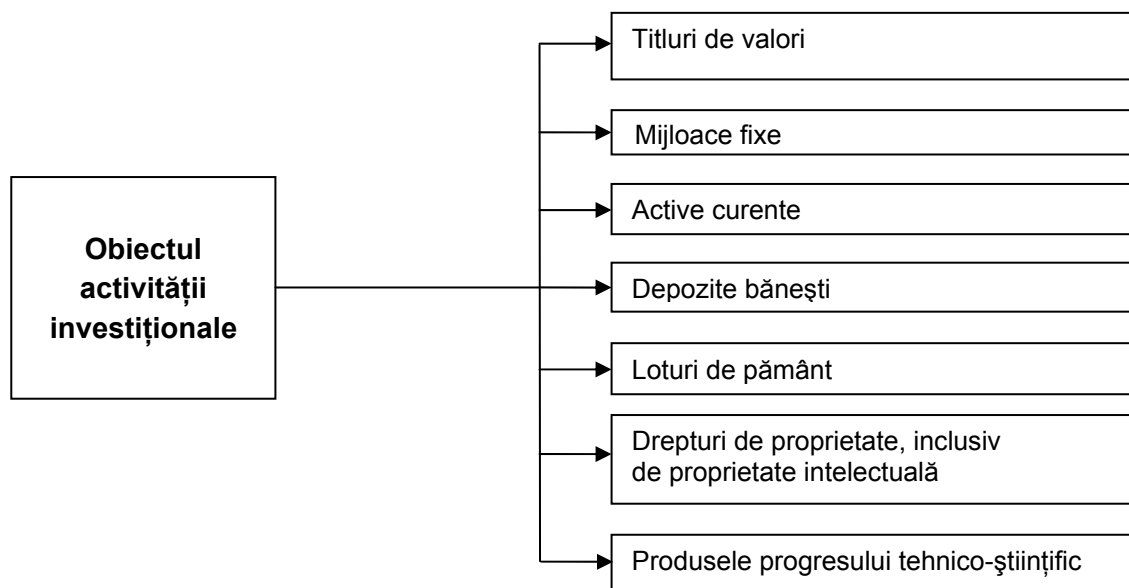

Fig.1. Diversitatea obiectelor activitatii investitionale.

Sursa: Elaborată de autor [15].

În calitate de subiecți ai activității investiționale se reprezintă persoanele, a căror competență permite desfășurarea activității investiționale [16]. Subiecții ai activității investiționale sunt persoanele juridice și fizice, încadrate în activitatea investițională pe teritoriul Republicii Moldova sau al unei alte țări.

În Figura 2 sunt prezentate cinci categorii de subiecții ai activității investiționale. Prima categorie cuprinde înșiși investitorii – ei sunt participanții principali la procesul investițional. Lor le aparține ideea ce stă la baza unei investiții, ei sunt organizatorii tuturor acțiunilor ce urmează să fie întreprinse pentru realizarea proiectului investițional. Investitorii pot fi atât din țară, cât și din străinătate.

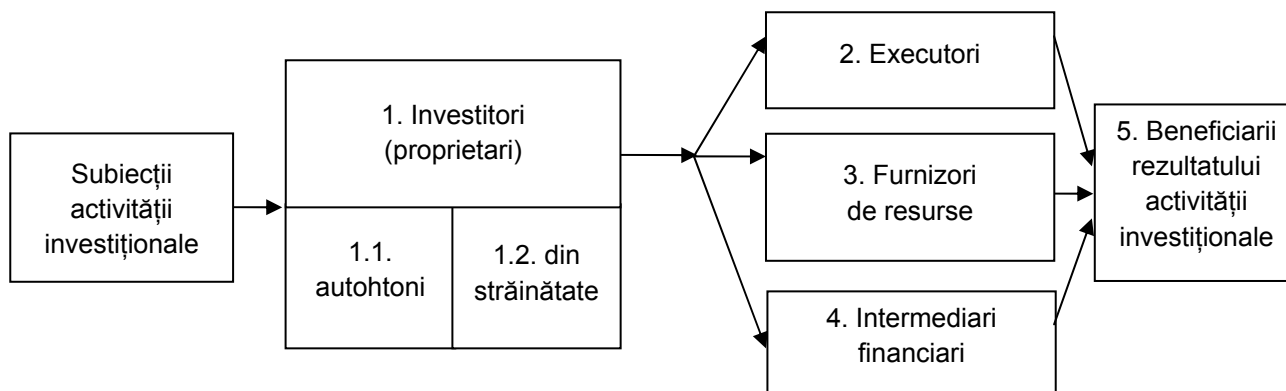

Fig.2. Subiecții activității investiționale.

Sursa: Elaborat de autor [17].

Investitorul este subiectul primordial, deoarece de sine stătător determină valoarea investiției, domeniul de alocare și eficiența economică a sumei alocate.

A doua categorie de subiecți ai activității investiționale o reprezintă executorii. Executorii sunt persoane juridice și fizice, selectate și angajate prin concurs pentru îndeplinirea unor activități concrete (lucrări de cercetare, proiectare, construcție etc.) în vederea realizării proiectului investițional.

Deoarece executarea lucrărilor necesită o asigurare normală cu diferite resurse – materiale, energetice, informaționale, umane, în lista subiecților activității investiționale la justa valoare se înscrie categoria 3 – furnizorii acestor resurse.

În majoritatea cazurilor, desfășurarea activității investiționale implică o categorie specifică de participanți – intermediari financiari. Existența acestei categorii se explică prin faptul că intermediarii financiari soluționează parțial sau totalmente problema finanțării activității investiționale. Dacă investitorii (proprietarii) nu dispun de suficiente surse financiare, ei apelează la capitalul împrumutat ce este pus la dispoziția lor de așa reprezentanți ai pieței financiare ca băncile comerciale, deținătorii de obligații, fonduri de investiții, organisme internaționale.

Rezultatele activității investiționale sunt destinate pentru o categorie de persoane juridice și fizice – beneficiari, care vor utiliza produsele, mărfurile propuse sau serviciile prestate. Utilizatorii ocupă un loc important în numărul subiecților activității investiționale, deoarece, procurând produsele, mărfurile sau serviciile, contribuie la recuperarea valorii investiției și la asigurarea eficienței economice a sumelor alocate de către investitori (proprietari) [18].

Un element important al sistemului activității investiționale este strategia investițională. Strategia investițională se determină ca un ansamblu de obiective ale activității investiționale și de căi optime de atingere a acestora. Strategia investițională determină fezabilitatea ameliorării rezultatelor activității economice prin intermediul investițiilor sau, cu alte cuvinte, conturează direcțiile de investire având drept scop obținerea profitului și creșterea capitalului propriu [19].

Conform strategiei selectate, investitorul va evalua proiectele investiționale alternative, va efectua întemeierea tehnico-economică, va selecta cele mai reușite și va lua decizia asupra proiectelor investiționale ce urmează a fi realizate. Așa fel de strategie se consideră agresivă și este orientată spre maximalizarea profitului. Promovarea strategiilor agresive se asociază cu probabilitatea obținerii unui profit maxim, iar, pe de altă parte, și cu un risc sporit de pierderi semnificative.

O altă strategie investițională este cea pasivă. Investitorul care promovează strategia investițională pasivă tinde prin alocarea capitalului cel puțin să-și mențină nivelul atins al activității economice. Realizarea strategiei pasive ia în seamă multiplele riscuri și le distribuie proporțional la toate proiectele prevăzute. Strategia pasivă, deși nu asigură un profit maxim, garantează o stabilitate financiară și diminuează pierderile.

Strategia investițională se formulează într-un document special, în care se reflectă diferite aspecte de gestiune a activității investiționale, cum ar fi:

- 1) obiectivele strategiei investiționale;
- 2) persoanele responsabile pentru promovarea politicii investiționale și competența acestora;
- 3) structura portofoliului investițional;
- 4) activele accesibile ale portofoliului investițional;
- 5) diversificarea portofoliului investițional;
- 6) contabilitatea activelor din portofoliu;
- 7) programele computerizate;
- 8) modul de utilizare a activelor din portofoliul investițional;
- 9) modalitățile de gestiune a portofoliului investițional.

În funcție de tipul investitorului (o instituție financiară sau întreprindere) se determină formele de investire și prioritatea obiectivelor strategiei investiționale. Forma investirii va depinde de etapa dezvoltării întreprinderii.

Strategia investițională a întreprinderii prevede în primul rând implementarea proiectelor investiționale reale, precum și formarea portofoliului de același tip. Astfel, forma de investire va asigura o dezvoltare rapidă a întreprinderii, valorificarea (însușirea) produselor noi și extinderea piețelor de desfacere.

Învestiții în mijloace de producție se fac de întreprinderi ce modernizează, reconstruiesc, adică tind spre reproducția lărgită, având drept obiectiv producția competitivă, produse și servicii de calitate sporită, micșorarea costurilor. Cercetările preinvestiționale sunt direcționate spre selectarea sursei optime de investire și stabilirea termenului de recuperare a proiectului.

În conformitate cu strategia elaborată, investitorul optimizează portofoliul de investiții în așa mod ca să asigure atingerea tuturor scopurilor strategice prin căutarea celor mai favorabile combinații ale factorilor decisivi.

Este cel mai dificil a atinge un compromis între profitabilitate și risc, deoarece, de regulă, cele mai rentabile proiecte sunt și cele mai riscante.

Activitatea investițională este specifică într-o măsură mai mare sau mai mică oricărei întreprinderi. Întreprinderea mereu se confruntă cu problema selectării deciziei privind investiția, deoarece posibilități de investire sunt destul de multe.

Decizia investițională va fi luată în baza următorilor factori: tipul investiției, valoarea proiectului investițional, numărul mare de proiecte accesibile, riscul asociat cu o anumită decizie etc.

În condițiile economiei de piață există multe posibilități de investire. Dar, este foarte important factorul de risc. Activitatea investițională se realizează în condiții de incertitudine, gradul căreia variază. Așa, la momentul procurării noilor mijloace fixe este destul de dificil a prevedea efectul economic al acestei operațiuni. De aceea, deciziile se iau frecvent intuitiv.

Sistemul deciziilor economice ce determină valoarea, structura, direcțiile investițiilor atât în interiorul întreprinderii, regiunii, țării, cât și peste hotarele lor cu scopul dezvoltării activității economice, obținerii profitului și a altor rezultate finale formează baza politicii investiționale.

Politica investițională contribuie la soluționarea mai multor probleme, cum ar fi perfecționarea structurii de producție, accelerarea dezvoltării producției, echilibrarea și eficiența ramurilor economiei naționale, creșterea veniturilor și a profitului. O importanță deosebită au investițiile în perfecționarea resurselor umane, a cunoștințelor și experienței acestora, creșterea potențialului creativ al societății, în activități sociale, ecologice și altele [20].

Politica investițională la etapa actuală se caracterizează prin atragerea capitalului străin, prin investiții în reînnoirea tehnică și reconstrucția întreprinderilor. Pe plan mondial, investițiile se fac în construcția de mașini, agricultură, perfecționarea structurii investițiilor în ramurile de extragere, procesare și consum. Se pune accent pe creșterea părții active a mijloacelor fixe.

În dezvoltarea politicii investiționale un rol major revine statului. Reglarea politicii investiționale din partea statului se efectuează prin metode economice, prin mecanismul fiscalității, prin politica de amortizare, prin subvenții. În realizarea politicii investiționale se implică organizațiile de susținere economică, informațională a proiectelor, inclusiv ministerele de resort, investitorii și executorii lucrărilor din străinătate, care pe larg utilizează rezultatele experienței avansate.

Proiectarea investițională reprezintă elaborarea unui complex de documentație tehnică ce include întemeierea tehnico-economică (business-planul proiectului investițional, note explicative, desene tehnice și alte materiale necesare pentru realizarea proiectului). O parte inalienabilă a proiectării investiționale este elaborarea devizului de cheltuieli ce determină valoarea proiectului investițional. Proiectul include: materiale tehnice (desene, calcule, machete, mostre), textul prealabil al unor documente (planuri, contracte), ideea sau problema, mijloacele de soluționare a problemei.

Elaborarea și realizarea proiectului investițional, în primul rând cu caracter de producție, se realizează pe parcursul unei perioade îndelungate – de la idee până la înfrumusețare. Orice proiect nu are nici o valoare fără realizare.

La evaluarea eficienței proiectelor investiționale prin indicatorii de piață este necesar de a fi luate în seamă lansarea și finalizarea lucrărilor. Pentru un cercetător, savant, proiectant lansarea proiectului se consideră momentul apariției ideii, iar pentru oamenii de afaceri – investirea inițială a mijloacelor bănești în realizarea proiectului.

Realizarea proiectului necesită îndeplinirea unui ansamblu de acțiuni legate de întemeierea tehnico-economică, organizarea lucrărilor, încheierea contractelor, finanțarea, aprovizionarea cu resurse, construcție, darea în exploatare a obiectelor. De aceea, fiecare etapă poate fi divizată în careva trepte până la următoarea etapă.

Circuitul investițional, ce parcurge toate fazele de reproducție, începând cu mobilizarea resurselor investiționale și până la formarea venitului (și a altor efecte) și restituirea mijloacelor alocate constituie ciclul investițional [21].

Ciclul investițional include trei faze, fiecare având obiective specifice.

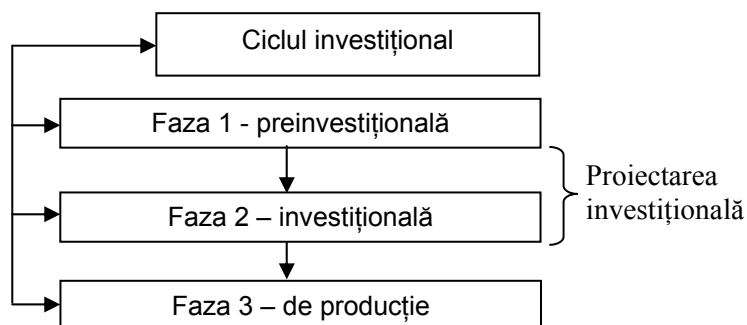

Fig.3. Structura ciclului investițional.

Sursa: elaborată de autor [22].

Faza preinvestițională cuprinde perioada de la cercetarea prealabilă până la adoptarea deciziei finale privind proiectul investițional. Faza preinvestițională și faza investițională se referă la domeniul proiectării investiționale, iar faza de producție – la activitatea managerială (organizarea producției și remunerarea muncii, planificarea, finanțarea, analiza). La faza preinvestițională se studiază fezabilitățile viitorului obiect de proiectare și întreprinderea (firma–investitor, organizatorul proiectului) ia o decizie prealabilă cu privire la investiții și numește conducătorul. Cercetarea diferitelor variante de realizare a proiectului, întemeierea tehnico-economică și evaluarea eficienței pot fi efectuate de specialiștii întreprinderii, precum și de organizații specializate – organizații de proiectare, arhitectură, construcție, consulting.

Faza investițională prevede selectarea instituțiilor de proiectare. La această fază se pregătesc desene tehnice, modelul obiectului, se calculează detaliat valoarea proiectului, se efectuează planificarea prealabilă a lucrărilor. Tot aici se determină antreprenorul general și subantrenorii; se aprobă graficul de efectuare a plăților; se contractează creditele pentru decontări cu subantrenorii și furnizorii.

Faza de producție se caracterizează de întregul proces de activitate economică a întreprinderii.

Fiecare din aceste faze poate fi divizată în careva trepte, perioade, la care se concretizează obiectivele, metodele și mecanismele de realizare. Procesul de proiectare poate fi divizat formal în două etape: a) preproiectare (se efectuează devizul preventiv de cheltuieli luându-se în considerație necesitățile și posibilitățile financiare ale clientului și se selectează cele mai raționale soluții tehnice și tehnologice ce vor contribui la economia resurselor și la eficientizarea economică a obiectului); b) proiectarea propriu-zisă, care, la rândul său, se va diviza în proiectul preliminar și în proiectul final. La fiecare etapă se concretizează valoarea obiectului preconizat.

La fiecare fază de lucru asupra proiectului investițional se efectuează valorificarea acestuia. În practica țărilor cu economie dezvoltată valoarea proiectului se determină cel puțin de patru ori și gradul exactității valorii crește de la o fază la alta. Deci, la faza cercetării fezabilității investiționale a realizării proiectului se efectuează evaluarea preliminară. La fiecare fază de elaborare și realizare a procesului investițional se argumentează eficiența economică a proiectului, se analizează profitabilitatea sau, cu alte cuvinte, se efectuează analiza proiectului ce permite comparația cheltuielilor cu rezultatele așteptate.

Examinând o întreprindere în calitate de obiect de investire, investitorul analizează profitul așteptat de la capitalul investit, luând în considerație perspectivele dezvoltării producției și numeroasele riscuri. Dacă în aceleași condiții de investire în alte proiecte profitul va fi maxim, se va prefera investirea în întreprindere. Valoarea profitului minim trebuie să reflecte nu cea nominalizată, ci reală, adică „curățată” de inflație. Este vorba despre indicatorul profitului actualizat. Este necesar a se ține cont și de faptul că resursele energetice se scumpesc, ceea ce inevitabil va provoca creșterea cheltuielilor în producție. Drept consecință, rambursarea mijloacelor bănești alocate în afacere va fi dificilă. Selectarea valorii pragului de rentabilitate se va însoți de necesitatea modernizării mijloacelor fixe ce sunt uzate și fizic, și moral. În acest sens, va fi nevoie de utilizarea unui complex de indicatori financiari ce reflectă diferite laturi ale activității întreprinderii.

Afară de analiza activității întreprinderii este binevenit a studia relațiile acesteia cu alte întreprinderi ce funcționează în teritoriu.

Generalizând cele expuse mai sus, propunem propria viziune asupra categoriei activitatea investițională a întreprinderii.

Activitatea investițională a întreprinderii este un sistem de gestiune a entității economice ce se realizează prin intermediul alocărilor de capital în diverse obiecte cu scopul eficientizării activității economico-financiare, precum și obținerii altor efecte utile neeconomice în vederea dezvoltării strategiei economice a întreprinderii.

Însușirea activității investiționale ca un sistem de gestiune va permite desfășurarea eficientă a acestei activități la un grad cu risc acceptabil și excluderea erosiunii resurselor financiare.

Referințe:

1. Strategia de atragere a investițiilor și promovare a exporturilor pentru anii 2006-2015 // Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2008, nr.66-68.
2. Hîncu R. Dimensiuni teoretice și practice ale gestiunii investițiilor // Analele Academiei de Studii Economice din Moldova / Col. red.: Grigore Belostecinic (preș.). Ed. a 5-a. - Chișinău: Departamentul Editorial Poligrafic al ASEM, 2007.
3. Игони́на Л.Л. Инвестиции: Учебное пособие. - Москва: Экономика, 2005.
4. Legea „Cu privire la investițiile în activitatea de întreprinzător”, nr.81 din 18.03.2004 // Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2004, nr.64-66.

5. Вахрин П.И., Нещитой А.С. Инвестиции: Учебник. - Москва: Дашков и К, 2005.
6. Игонина Л.Л. Инвестиции: Учебное пособие. - Москва: Экономика, 2005.
7. Зимин А.И. Инвестиции: вопросы и ответы. - Москва: ИД «Юриспруденция», 2006.
8. Бланк И.А. Инвестиционный менеджмент: Учебный курс. - Киев: Эльга – Н, Ника –Центр, 2001.
9. Ibidem.
10. Игонина Л.Л. Инвестиции: Учебное пособие. - Москва: Экономика, 2005.
11. Лахметкина Н.И. Инвестиционная стратегия предприятия: Учебное пособие. - Москва: КНОРУС, 2006.
12. Игонина Л.Л. Инвестиции: Учебное пособие. - Москва: Экономика, 2005.
13. Бузова И.А., Маховикова Г.А., Терехова В.В. Коммерческая оценка инвестиций / Под ред. Есипова В.Е. - Спб: Питер, 2004.
14. Лахметкина Н.И. Инвестиционная стратегия предприятия: Учебное пособие. - Москва: КНОРУС, 2006.
15. Sestacovscaia A. Tratarea sistemică a conceptului activitate investitională a întreprinderii // Buletin științific al Universității de Stat „Bogdan Petriceicu-Hasdeu” din Cahul. Seria „Științe Economice”, 2011, nr.2(6).
16. Крылов Э.И. Анализ финансового состояния и инвестиционной привлекательности предприятия: Учебное пособие / Э.И. Крылов, В.М. Власова, М.Г. Егорова и др. - Москва: Финансы и статистика, 2003.
17. Sestacovscaia A. Tratarea sistemică a conceptului activitate investitională a întreprinderii // Buletin științific al Universității de Stat „Bogdan Petriceicu-Hasdeu” din Cahul. Seria „Științe Economice”, 2011, nr.2(6).
18. Крылов Э.И. Анализ финансового состояния и инвестиционной привлекательности предприятия: Учебное пособие / Э.И. Крылов, В.М. Власова, М.Г. Егорова и др. - Москва: Финансы и статистика, 2003.
19. Боди Э., Кейн А., Маркус А. Принципы инвестиций / Пер. с англ. - Москва: Вильямс, 2002; Бирман Г., Шмидт С. Экономический анализ инвестиционных проектов / Пер. с англ. - Москва: Банки и биржи, 2004.
20. Шарп У.Ф., Александер Г.Д., Бэйли Д.В. Инвестиции / Пер. с англ. - Москва: Филинь, 2006.
21. Инвестиционная деятельность: Учебное пособие / Под ред. Г.П. Подшиваленко и Н.В. Киселёвой. - Москва: КНОРУС, 2006.
22. Sestacovscaia A. Tratarea sistemică a conceptului activitate investitională a întreprinderii // Buletin științific al Universității de Stat „Bogdan Petriceicu-Hasdeu” din Cahul. Seria „Științe Economice”, 2011, nr.2(6).

Prezentat la 24.04.2012